

Pilinszky világlátása

Az *Apokrif* című vers Pilinszky egyik legjelentősebb verse. Belőle ismerhetjük meg leginkább a költő világlátását.

Nágel Kornél képzőművész létrehozott egy versillusztrációs sorozatot Pilinszky János verseihez. Az *Apokrif* című műhöz összesen 14 képet készített.

(A képek a képzőművész honlapján találhatóak meg: [Nágel Kornél grafikai honlapja](#))

Írd le, hogy az adott versrészletből mit ragad meg a képzőművész, mi tükröződik alkotásában a szöveghellyel kapcsolatban!

Javasolt feldolgozási idő: 30 perc

Vers	Kép	Saját gondolatok
<p>Apokrif 1</p> <p>Mert elhagyatnak akkor mindenek.</p>		
<p>Külön kerül az egeké, s örökre a világvégi esett földeké, s megint külön a kutyaólak csöndje. A levegőben menekvő madárhad. És látni fogjuk a kelő napot, mint tébolyult pupilla néma és mint figyelő vadállat, oly nyugodt.</p>		

De virrasztván a
számkivettetésben,
mert nem alhatom akkor
éjszaka,
hányódom én, mint ezer
levelével,
és szólok én, mint éjidőn a fa:

Ismeritek az évek vonulását,
az évekét a gyűrött földeken?
És értitek a mulandóság
rácát,
ismeritek törődött kézfejem?
És tudjátok nevét az
árvaságnak?
És tudjátok, miféle fájdalom
tapossa itt az örökös sötétet
hasadt patákon, hártvás
lábakon?
Az éjszakát, a hideget, a
gödröt,
a rézsut forduló fegyencfejet,
ismeritek a dermedt vályukat,
a mélyvilági kint ismeritek?

Feljött a nap. Vesszőnyi fák
sötéten
a haragos ég infravörösében.

Így indulok Szemközt a
pusztulással
egy ember lépked hangtalan.
Nincs semmije, árnyéka van.
Meg botja van. Meg rabruhája
van.

2

Ezért tanultam járni! Ezekért
a kései, keserü léptekért.

S majd este lesz, és rámkövíl
sarával
az éjszaka, s én húnyt pillák
alatt
őrzöm tovább e vonulást, e
lázás
fácskákat s ágacskáikat,
Levelenként a forró, kicsi
erdőt.
Valamikor a paradicsom állt
itt.
Félálomban újuló fájdalom:
hallani óriási fáit!

Haza akartam, hazajutni végül,
ahogy megjött ő is a Bibliában.

Irtóztató árnyam az udvaron.

Törődött csönd, öreg szülők a házban.

S már jönnek is, már hívnak is,
szegények

már sírnak is, ölelnek
botladozva.

Visszafogad az ősi rend.

Kikönyöklök a szeles
csillagokra -

Csak most az egyszer
szólhatnék veled,
kit úgy szerettem. Év az évre,
de nem lankadtam mondani,
mit kisgyerek sír deszkarésbe,
a már-már elfuló reményt,
hogy megjövök és
megtalállak.

Torkomban lüktet közeled.

Riadt vagyok, mint egy
vadállat.

Szavaidat, az emberi beszédet
én nem beszélem. Élnek
madarak,

kik szívszakadva menekülnek
mostan

az ég alatt, a tüzes ég alatt.

Izzó mezőbe tűzdelt árva
lécek,

és mozdulatlan égő ketrecek.

Akkorra én már mint a kő
vagyok;
halott redő, ezer rovátká rajza,
egy jó tenyérszi törmelék
akkorra már a teremtmények
arca.

És könny helyett az arcokon a
ránccok,
csorog alá, csorog az üres
árok.

